

המערכת

דביקות והתקשרות אמיתית ו"חלקה", מציבה באופן מיידי את האדם בתנועה של "הנני". זו ההכנה המתאימה ליום ההתקשרות והנשיאות. בהקשר זה יש לציין במיוחד ולרז את המזורזין אודות ההשתתפות ב"יום שכולו משיח" – "יום עיון בנושא: לחיות משיח בחיי היום יום"; שמארגן "מטה משיח" באה"ק, ביום הראשון הקרוב ד' שבת

אל תקרא מודעה זו

דביקות והתקשרות אמיתית ו"חלקה", היא כזאת המציבה באופן מיידי את האדם בתנועה של "הנני". זו ההכנה המתאימה ליום ההתקשרות והנשיאות. בהקשר זה יש לציין במיוחד ולרז את המזורזין אודות ההשתתפות ב"יום שכולו משיח" – "יום עיון בנושא: לחיות משיח בחיי היום יום"; שמארגן "מטה משיח" באה"ק, ביום הראשון הקרוב ד' שבת (וממנו יראו וכן יעשו ה"מטות" בכל הארצות).

– אם יש צורך להזכיר או לתת דגש על כך, הרי זה רק כדברי הרבי מלך המשיח במאמר הנשיאות: "אל תקרא ויקרא אלא ויקריא" – לא רק לקרוא את המודעה בעצמו, אלא לדאוג שגם החבר והרעי יצטרף. ושוב, בלי יותר מדי "הכנות" ושירוף רגליים (כמו אותה מילת "ויתמהמה" בפרשת וירא, הנקראת ב"ששלת" עולה ויורדת עד קוצר נשימה); פשוט לקום ולהתייצב, לבוא ולהביא, ולהדבק באור.

במקביל, אסור לשכוח את שאר החובות של הפעילות השוטפת. זו לצערנו כוללת בימים אלה גם צעדים של מחאה על הטירוף המכונה "תהליך השלום" (שהמשיך לגבות קרבות גם בשבוע שעבר, הי"ד). וגם זאת יש לעשות בצורה הנכונה, בהעברת המסר בטהרות, ובעצירה מוחלטת לפני הגלישה לפוליטיקה וסחר-בחירות. ומכאן חובת ההשתתפות בפעילות הארצית של "מטה המאבק למען שלימות הארץ"; שבניגוד לאלה ש"ימשתחוים להבל ולאריק", השכיל להנפיק קמפיין חף מכל שמץ של מפלגתיות ולו ברמז קל – אך תקיף וחד-משמעי בפירסום עמדתו של הרבי אודות הסכנה שביותורים.

והובטחנו – במאמר "באתי לגני" השייך לשנה זו ("חוברת ההכנה", למי שהספיק לשכוח), אשר "נצח ישראל לא ישקר ולא ינחם" – "דענין הנצח למעלה (על מנגד) הוא שנצח ישראל היינו **לנצח אלו המנגדים לישראל** . . ומבזבזים כל האוצרות דלמעלה, עד שמעמיד כביכול גם חיי נפשו בסכנה, בכדי לנצח המנגדים לישראל" ("באתי לגני" תשכ"א סעיף ט').

ואזי, כהמשך המאמר, "פרוות תשב ירושלים" – "שאיין צריכים חומה המגינה מפני אויב ומתנגד מכיון שנתבטל כל מציאותם. . (אלא) "ואני אהיה גוי חומת אש", וכל זה יהיה בקרוב ע"י "עלה הפורץ לפניהם" דא מלכא משיחא", תיכף ומיד ממש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

בהשגחה פרטית, למדו בימי ההכנה ליו"ד שבת את ההלכות ברמב"ם העוסקות במצות הדביקות בתלמידי-חכמים: **"מצות עשה להדבק בחכמים ותלמידיהם כדי ללמוד ממעשיהם, כענין שנאמר 'ובו תדבק', וכי אפשר לאדם להדבק בשכינה? אלא כך אמרו חכמים בפירוש מצוה זו: הדבק בחכמים ותלמידיהם . . ולהתחבר להם בכל מיני חיבור שנאמר 'ולדבקה בו'.**

מעניין לציין, כי בהתוועדות י"א שבת תשכ"א – השייכת כידוע ל"פרק" של שנה זו (האחד-עשר מהמשך "באתי לגני"), ובנוסף לכך מלאו לה ארבעים שנה בהם "עומד אדם על דעת רבו" – ביאר הרבי מלך המשיח באריכות קטע זה ברמב"ם. קטע המבאר בצורה הלכתית את חובת הדביקות ב"ראשי אלפי ישראל" – התקשרות ודביקות בנשיא הדור, המתוארת בפסוק כדביקות בשכינה.

בביאורו התמקד הרבי על המושג "דביקות". זהו סוג נעלה של ביטול, שמכוחו נעשית העבודה בצורה ספונטנית, בדרך ממילא, ללא צורך בהתבוננות מוקדמת. הרגלת הגוף לציית לרצון הנפש האלוקית, בלי שום הכנות ושהות. ויתירה מזו: מבלי לרוץ ולעיין קודם בספר. מכח אותה "דביקות" מפתח האדם חיישנים רוחניים, הדוחפים אותו לעשות את הרצון העליון, ומאידך, להמנע באופן אוטומטי מכל דבר שיש בו ניגוד לאותו רצון. הרבי הביא לכך את הסיפור אודות הרבי הרש"ב, אשר פעם באסיפה התנגד בתוקף להצעה מסויימת (אודות חיוב השכלה לרבנים) בנימוק אשר "כך מונח אצלו". וכאשר שאלוהו גדולי הליטאים: "ליובאוויטשער רבי, אויף דעם שטעלט איר?! [=הרבי מליובאוויטש, על כך הנך מסתמך?], ענה: "כהכנה לבר-מצוה הרגלתי את גופי לבצע הכל בהתאם לשולחן-ערוך... ומכח אותו "הרגל", זיהה מיד סכנה באותה הצעה, שלאחרים הייתה נראית כ"בסיס למשא ומתן".

[בסלנג של מורי-הנהיגה מכונה תופעה הפכית בביטוי "נהיגה מרובעת", הרווחת דווקא אצל בעלי מנת-משכל גבוהה. זו באה לידי ביטוי בחוסר תיאום ספונטני בין המוח לבין היד והרגל. עד שהוא "מתבונן" שהרמזור ירוק, שצריך להעביר הילוך וללחוץ על דוושת המהירות – כבר הספיק לתקוע טור שלם של מכוניות הצופר בזעם. ונדלג על תיאור הציות לרמזור "עצור" של אותו אחד...].

• • •